

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	
Místo: Kpt. Jaroše 7, Brno	
Došlo:	4. 04. 2008
Číslo:	0492/2008/310
Přílohy:	34338/08
JUDr. Kubišová	
Mgr. JUDr. Schellpauer OSO BHE	

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobce společnosti **MHM computer a.s.**, se sídlem v Praze 10 – Hostivař, U Pekáren 1309/4, právně zast. JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem, se sídlem v Praze 9, K Hutím 5, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. 3R 91/04-Ku, ze dne 28.2.2005,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 21.3.2005 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.2.2005, č.j. 3R 91/04-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.9.2004, č.j. S 558-R/04-487/140/OŠ.

Pokud jde o označení žalovaného, zde soud respektuje aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí předsedy jeho vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4As 57/2005 nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5As 55/2006, podle nichž je v řízeních obdobných tomuto žalovaným „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže“, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007

v právní věci sp. zn. 1As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7As 48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“). Formální označení žalovaného v žalobě soud nepovažuje za podstatné, neboť je zřejmé, jaké rozhodnutí je žalobou napadáno. Účastníkem řízení před soudem na straně žalovaného je tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, bez ohledu na jeho označení v žalobě.

V žalobě žalobce uvedl, že napadané rozhodnutí i rozhodnutí mu předcházející považují za důvod, pro nějž mělo být nutno vyloučit žalobce ze soutěže, skutečnost, že žalobce uvedl ve své nabídce, že platnost nabídky činí 90 kalendářních dnů. Žalobce s tímto důvodem nesouhlasil, když zejména namítal a stále namítá, že uvedenou lhůtu určil správně a že navíc zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek stanovuje důvody pro vyloučení uchazeče na několika místech, ale žádné takové ustanovení zadavateli neumožňuje vyloučit uchazeče proto, že uvedl nevyhovující lhůtu platnosti nabídky podané do obchodní veřejné soutěže. Takže i kdyby byl správný závěr orgánů veřejné správy o tom, že platnost nabídky uvedl žalobce v nabídce chybně (což dle názoru žalobce není), nemohl by zadavatel žalobce ze soutěže z tohoto důvodu vyloučit.

V posuzované věci se navíc údaj délky platnosti nabídky uvedený žalobcem shoduje s údajem o délce zadávací lhůty stanovené zadavatelem. Jelikož zákon č. 199/1994 Sb. (v § 8) zadávací lhůtu definuje jako dobu, po kterou jsou uchazeči svými nabídkami vázáni, není žalobcem určená doba platnosti nabídky v rozporu se zákonem ani zadávacími podmínkami soutěže. Nic na tom nemění ani existence zákonných ustanovení obsahujících principy prodloužení zadávací lhůty v § 40 a § 41 zákona č. 199/1994 Sb., neboť z definice zadávací lhůty se podává, že na základě těchto principů dojde automaticky i k prodloužení doby, po níž jsou uchazeči svými nabídkami vázáni. Tudíž určil-li žalobce ve své nabídce údajem o platnosti nabídky základní lhůtu, po níž je svojí nabídkou vázán a která je shodná se zadávací lhůtou, přičemž zákon automaticky tuto lhůtu vázanosti žalobce nabídkou prodlužuje, nenastal rozpor nabídky se zákonem nebo podmínkami soutěže. Platnost nabídky by byla určena odlišně od zadávací lhůty v daném případě teprve tehdy, pokud by žalobce výslovným úkonem v nabídce vyloučil možnost prodloužení doby, po níž je svojí nabídkou vázán, postupem dle § 40 a § 41 zákona č. 199/1994 Sb.; nicméně dle žalobce ani tehdy by nebylo lze jej vyloučit ze soutěže, neboť by takovou odlišností nebylo možno posuzovat jako nesplnění podmínek soutěže po stránce obsahové, což byl s ohledem na fázi soutěže, v níž byl žalobce vyloučen, zřejmě jediný pro daný případ vůbec použitelný zákonný důvod vyloučení jakéhokoli z uchazečů ze soutěže (§ 34 odst. 4 zákona č. 199/1994 Sb.). V napadaném rozhodnutí se výslovně uvádí, že o vyloučení uchazeče rozhoduje zadavatel z důvodů uvedených v § 29 odst. 4 nebo § 34 odst. 4 zákona č. 199/1994 Sb. To je nepochybně pravda, ale z toho se nepodává, z jakého zákonného důvodu byl vyloučen žalobce. Uvedení důvodu vyloučení uchazeče relevantním odkazem na zákonnou úpravu neobsahuje žádné z rozhodnutí veřejné správy v dané věci a dle žalobce nelze podřadit důvody vyloučení žalobce zadavatelem ani pod žádné z ustanovení zákona č. 199/1994 Sb. Rozhodně ne v posuzovaném případě, kdy žalobce stanovil délku platnosti nabídky shodně s délkou zadávací lhůty, ale nebylo by to možné ani tehdy, pokud by se žalobce ztotožnil s nesprávnými závěry orgánů veřejné správy, že uvedení lhůty platnosti nabídky nebylo učiněno v souladu se zákonnými ustanoveními o délce zadávací lhůty.

V posuzovaném případě uvedl žalobce fakultativní údaj platnosti nabídky, přičemž jím uváděná délka lhůty je shodná s délkou zadávací lhůty. Nabídka žalobce do soutěže je právním úkonem a právní vztah mezi zadavatelem a žalobcem založený vyhlášením soutěže a nabídkou má soukromoprávní charakter a plně se na posouzení obecných náležitostí úkonů zadavatele a uchazečů použije mimo jiné ustanovení § 34 a násl. občanského zákoníku. To ostatně vyplývá i ze správného závěru napadaného rozhodnutí, že "nabídkou se podle ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 199/1994 Sb. rozumí návrh na uzavření smlouvy... ." Proto je naprosto absurdní, pokud v tomtéž odstavci na konci napadané rozhodnutí uvádí, že "Námitky uchazeče v rozkladu, kterými odkazuje na postup podle občanského zákoníku jsou tedy bezpředmětné... ."

Ustanovení § 40 a § 41 zákona č. 199/1994 Sb. určují závazně postup zadavatele při uzavírání smlouvy s uchazečem, který předložil nejvhodnější nabídku, resp. s uchazeči umístěnými ve druhém a třetím pořadí. V rámci tohoto postupu uzavírání smlouvy, od něž se zadavatel nemůže odchýlit, je závazně určeno, kterým uchazečům a o jakou přesně vymezenou dobu se prodlužuje lhůta, po kterou jsou svými nabídkami vázáni.

Uchazeč tedy ze zákona není oprávněn disponovat ani délkou zadávací lhůty ani dobami jejího prodloužení pro zákonem předpokládané uchazeče. Zadavatel je pak při respektování jejího maximálního rozsahu oprávněn disponovat ve svých zadávacích podmínkách pouze s délkou zadávací lhůty, ale ani on nedisponuje délkou jejího prodloužení vůči vybraným uchazečům. S délkou prodloužení zadávací lhůty tedy svým úkonem nenadělá nic ani zadavatel ani žádný z uchazečů, žádným svým úkonem ji nemohou změnit či dokonce zrušit. Zadavatel je proto ve svých podmínkách povinen uvést délku zadávací lhůty, nikoli dobu a mechanismy jejího prodloužení. Uchazeč pak není povinen uvádět ani délku zadávací lhůty ani délku jejího prodloužení (ledaže by tak - nadbytečně - stanovily podmínky soutěže). Zákonně prodloužení zadávací lhůty není uchazeč povinen ve své nabídce uvádět dokonce ani tehdy, uvedl-li nad rámec svých povinností ve své nabídce délku zadávací lhůty. Z definice zadávací lhůty se pak tedy podává, že zákonně prodloužení doby, po níž jsou uchazeči svými nabídkami vázáni, není uchazeč povinen ve své nabídce uvádět dokonce ani tehdy, uvedl-li nad rámec svých povinností ve své nabídce základní dobu, po níž je svojí nabídkou vázán a která je shodná s délkou zadávací lhůty.

Pokud tedy žalobce ve své nabídce uvedl dobu platnosti nabídky a zákon požadavek na stanovení doby platnosti nabídky nevznáší, nemohlo se stát (ať by její délka byla jakákoli), že by nabídka neměla zákonem stanovenou dobu platnosti. Takový závěr zadavatele v jeho rozhodnutí o vyloučení je chybný, což konečně uznal i žalovaný v napadaném rozhodnutí. Obecně by se však mohlo stát, že by uchazeč stanovil dobu platnosti nabídky tak, že bude kratší než zadávací lhůta. V takovém případě by nebyla dotčena platnost nabídky jako celku, neboť by se užilo kogentního zákonného ustanovení o délce zadávací lhůty a jejím prodloužení, které zákon č. 199/1994 Sb., jak bylo výše uvedeno, obsahuje. Úplně stejná situace by nastala i tehdy, pokud by uchazeč ve své nabídce uvedl jinou délku zadávací lhůty, než jakou stanovil zadavatel ve svých podmínkách soutěže, neboť i zde by se použilo namísto údaje obsaženého v nabídce kogentních zákonných ustanovení. Případný rozpor údaje platnosti nabídky se zadávací lhůtou nemůže být důvodem neplatnosti nabídky jako celku a již vůbec ne důvodem pro vyloučení uchazeče, neboť by bylo v daném případě takové ustanovení nabídky nahrazeno délkou zadávací lhůty, resp. zákonným procesem jejího prodlužování. Takový titul vyloučení uchazeče zákon č. 199/1994 Sb. nepředpokládá.

V daném případě se absence takového zákonného ustanovení jeví i zcela logickou, neboť v době rozhodnutí zadavatele měla i při jeho (dle žalobcem nesprávném) výkladu nabídka platit dle vůle žalobce ještě dlouho po tomto rozhodnutí, tedy zadavatel vyloučil uchazeče, jehož nabídka jako projev vůle byla v daném okamžiku perfektní a on byl svým projevem vůle vázán.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že v souvislosti s hodnocením projevu vůle dle příslušných ustanovení občanského zákoníku se žalovaný navíc vůbec nevypořádal ani s tvrzením žalobce, že uvedení platnosti nabídky žalobcem by mohlo být považováno i za neurčité, tedy by se k němu při existenci zadávací lhůty ve smyslu civilního právo nemělo přihlížet (§ 37 odst. 1 a § 41 občanského zákoníku). Neurčitost mohlo způsobit především neuvedení počátku lhůty, stejně tak jako použití samotného pojmu „platnost nabídky“, když platnost si nikdo nemůže sjednat, platnost nastává automaticky po splnění zákonných předpokladů a jednou platná nabídka je platná vždy, a to i tehdy, uplyne-li lhůta, po níž je uchazeč svojí nabídkou vázán; jde o tradiční záměnu pojmů platnost a účinnost.

Odhlédne-li žalobce od důvodů vyloučení, jejichž nemožnost použití v daném případě vyplývá již ze samotného jejich systematického zařazení (§ 2 písm. e) a § 36 odst. 3 zákona č. 199/1994 Sb.), zákon č. 199/1994 Sb. se zabývá tituly vyloučení uchazeče ze soutěže již jen v ustanoveních § 9 odst. 2, § 29 odst. 4 a § 34 odst. 4. Ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 199/1994 Sb. se zabývá způsobem podávání nabídek, takže jej jednoznačně použít nelze, neboť žalobce podal jen jednu nabídku do soutěže a důvod vyloučení uchazeče je spatřován v jejich mnohosti. Dle žalobce tvrzený rozpor doby platnosti nabídky se zákonem nelze podřadit ani pod zákonný důvod, že nabídka není z hlediska podmínek soutěže úplná, ani pod důvod nesplnění podmínky týkající se jistoty, jak tyto dva důvody taxativně vypočítává ustanovení § 29 odst. 4 zákona č. 199/1994 Sb. Žalobce by v případě, že by doba platnosti nabídky neodpovídala zadávací lhůtě neshledával ani naplnění zákonného důvodu, že jeho nabídka nevyhověla požadavkům z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže nebo z hlediska zásad ochrany hospodářské soutěže, jak tyto dva důvody taxativně vypočítává § 34 odst. 4 zákona č. 199/1994 Sb. Případný rozpor v podmínkách soutěže uvedené délky zadávací lhůty s údajem o platnosti nabídky uvedeným v nabídce by nebylo možné při neexistenci požadavku na délku platnosti nabídek v podmínkách soutěže považovat za obsahové nesplnění podmínek soutěže. Nicméně v daném případě žádný rozpor mezi délkou platnosti a zadávací lhůtou navíc ani nenastal, když byly totožné.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své nabídce v části "IV. Vlastní prohlášení" uvedl, že platnost nabídky je 90 kalendářních dnů a tímto svým prohlášením omezil platnost své nabídky na 90 kalendářních dnů. Tato formulace žalobce, uvedená na straně pět jeho nabídky, vyjadřuje skutečnost, že žalobce omezuje lhůtu pro přijetí návrhu na uzavření smlouvy na 90 dnů, když nabídkou se podle ustanovení § 2 písm. g) zákona rozumí návrh na uzavření smlouvy, doložený doklady požadovanými v zadání veřejné zakázky.

V této souvislosti pak odkázal na kogentní ustanovení § 8 zákona. Citované ustanovení stanoví dobu, po kterou je uchazeč svou nabídkou vázán, která je nazvána zadávací lhůtou a dále s odkazem na § 40 zákona stanoví prodloužení této lhůty pro uchazeče umístěných na prvním až třetím pořadí. Faktické prodloužení doby vázanosti nabídkou nastává také v případech, kdy neběží zadávací lhůta (§ 56 odst. 5 a § 57 odst. 4 zákona). Jestliže tedy stanovil žalobce platnost nabídky, tedy de facto dobu, po kterou je svou nabídkou vázán, odchýlně od citovaných ustanovení zákona, není možné jeho nabídku

považovat za nabídku odpovídající podmínkám soutěže. Uchazeč je při zpracování své nabídky povinen dodržet nejen všechny podmínky stanovené ve vyhlášení obchodní veřejné soutěže v obchodním věstníku či na centrální adrese, ale také všechna ustanovení zákona upravující formu a obsah nabídky a v daném případě nebylo pochyb o tom, dle jakého zákona zadavatel vyhláší obchodní veřejnou soutěž, když v úvodu vyhlášení bylo uvedeno, že soutěž se vyhláší "podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů". Zadavatel by nemohl uzavřít smlouvu s uchazečem po uplynutí doby platnosti jeho nabídky, když zadavatel nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou uchazečem, poněvadž upravovat nabídku po uplynutí soutěžní lhůty zadavatelem ani uchazečem zákon nepřipouští.

Ze shora uvedených důvodů proto žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Krajský soud v Brně si od žalovaného vyžádal předložení spisového materiálu k věci se vztahujícího. Součástí správního spisu jsou zejména rozhodnutí o vyloučení uchazeče z další účasti v obchodní veřejné soutěži ze dne 25.6.2004, protokol z jednání komise o otevírání obálek, č.j. ZM-141-12/VZ-2004, stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ze dne 3. srpna 2004, kopie vlastního prohlášení žalobce, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.9.2004, č.j. S 558-R/04-487/140/OŠ a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.2.2005, č.j. 3R 91/04-Ku, které nabylo právní moci 8.3.2005.

Krajský soud rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 30.11.2005, č.j. 31 Ca 26/2005-22, tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku si podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 31.5.2007, č.j. 7 As 48/2006-46 tak, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek zrušil z důvodu, že Krajský soud v Brně se nezabýval žalobní námitkou, a to zda prohlášení stěžovatele o časovém údaji platnosti nabídky bylo řádným projevem vůle, a zda lze k takovému projevu vůle vůbec přihlížet. Krajský soud má tedy posoudit, zda uvedení platnosti nabídky by mohlo být považováno za neurčité a teprve pokud by dospěl k závěru, že je v souladu s předpisy soukromého práva o právních úkonech, a že je tedy učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 OZ může se zabývat dalšími žalobními námitkami.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce uvedl ve své žalobě žalobní námitku, a to že uvedení platnosti nabídky žalobcem by mohlo být považováno i za neurčité a tudíž by se k tomuto uvedení platnosti nemělo přihlížet. Neurčitost také mohlo způsobit především neurčení počátku lhůty, stejně jako použití samotného pojmu „platnost nabídky“. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda předmětnou nabídku uchazeče o veřejnou zakázku lze považovat za návrh smlouvy. Zde soud poukazuje na ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 194/1999 Sb., o zadávání veřejných zakázek,

kde je uvedeno, že pro účely tohoto zákona se rozumí nabídkou návrh na uzavření smlouvy, doložený doklady považovanými v zadání veřejné zakázky. Z uvedeného tedy vyplývá, že nabídka je návrh konkrétní smlouvy na předmět veřejné zakázky, která má být se zadavatelem uzavřena, který je určený konkrétnímu zadavateli pro konkrétní jím zadávanou veřejnou zakázku. Vzhledem k uvedenému tedy soud posuzuje předmětnou nabídku uchazeče o veřejnou zakázku jako návrh na uzavření smlouvy dle § 43a občanského zákoníku. V tomto ustanovení v odst. 2, věta první, je uvedeno, že návrh působí od doby, kdy dojde osobě, které je určen. Z tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že není třeba stanovovat počátek lhůty, neboť návrh působí od doby kdy dojde osobě, které je určen. Také je možné posoudit, že pokud žalobce uvedl pojem platnost nabídky je možné tento pojem zaměnit za pojem působnost, když tento pojem je používán v citovaném ustanovení občanského zákoníku. Dále je třeba uvést, že ustanovení § 43b odst. 1 písm. a) občanského zákoníku je uvedeno že návrh, i když je neodvolatelný, zaniká uplynutím lhůty, která v něm byla určená pro přijetí. Z tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že pokud žalobce stanovil platnost či působnost uvedené nabídky na 90 dnů omezil tedy tuto působnost předmětného návrhu smlouvy na tuto lhůtu a uplynutím této lhůty dle citovaného ustanovení tento návrh zanikl. Je třeba také poukázat na to, že žalobce uvedl ve svém odůvodnění žaloby rozporná tvrzení pokud namítal, že neurčitost je možno spatřovat především v neuvedení počátku lhůty, na druhé straně uvádí, že platnost návrhu nastává automaticky. V tomto tvrzení shledává soud podstatný rozpor, takovéto tvrzení žalobce lze považovat za účelové. Navíc je třeba uvést, že omezení platnosti nabídky na dobu 90 dnů uvedl sám žalobce bez toho, že by ho k tomu někdo nutil či vyzýval, tedy učinil tento projev vůle svobodně a vážně, a ze shora citovaného výkladu ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek a dále ustanovení § 43a odst. 2 věty první a § 43b odst. 1 písm. a) občanského zákoníku vyplývá, že tento projev vůle byl taktéž určitý a srozumitelný, na tento úkon žalobce tedy nelze pohlížet, tak že by byl neplatný dle ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku a § 41 toho též zákona. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že předmětná žalobní námitka není důvodná.

Žalobce ve své žalobě vznesl další žalobní námitku, a to, že nebyly dány pro jeho vyloučení ze soutěže. Žalobcem stanovené doba platnosti nabídky byla totožná s délkou zadávací lhůty a i kdyby mezi nimi byl rozpor, nebylo by z tohoto důvodu možno žalobce ze soutěže vyloučit. Dle názoru žalobce bylo jeho vyloučením ze soutěže porušeno ustanovení § 8, § 28 odst. 4, § 34 odst. 4, § 40 odst. 4 a § 41 odst. 1 a 2 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. K této žalobní námitce je třeba uvést, že jak to vyplývá z předloženého spisového materiálu, sám žalobce ve své nabídce v části „IV. vlastní prohlášení“ uvedl, že platnost nabídky je 90 kalendářních dnů a tímto svým prohlášením omezil platnost své nabídky na uvedené 90 kalendářních dnů. Z tohoto vlastního prohlášení žalobce, které uvedl ve své nabídce, vyplývá, že žalobce sám omezil lhůtu pro přijetí návrhu na uzavření smlouvy na 90 kalendářních dnů, když nabídkou se podle ust. § 2 písm. g) zákona o zadávání veřejných zakázek rozumí návrh na uzavření smlouvy, doložený doklady požadovanými v zadání veřejné zakázky. V tomto případě je nutné souhlasit s vyjádřením žalovaného a je třeba odkázat na kogentní ustanovení § 8 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Toto citované ustanovení stanoví dobu, po kterou je uchazeč svou nabídkou vázán, která je nazvána zadávací lhůtou a dále s odkazem na ustanovení § 40 citovaného zákona stanoví prodloužení této lhůty pro uchazeče umístěných na prvním až třetím pořadí. Z citovaného tedy nepochybně vyplývá, že faktické prodloužení doby vázanosti nabídkou nastává také v případech, kdy neběží zadávací lhůty (§ 56 odst. 5 a § 57 odst. 4 citovaného zákona). V tomto případě tedy žalobce sám stanovil platnost nabídky, určil tedy po kterou dobu je svou nabídkou vázán, a to odchýlně od citovaných ustanovení zákona. Vzhledem k tomuto omezení, které si stanovil sám žalobce,

pokračování

62 Ca 36/2007-32

není možné jeho nabídku považovat za nabídku odpovídající podmínkám soutěže. Sám uchazeč ve veřejné obchodní soutěži je při zpracování své nabídky povinen dodržet nejen všechny podmínky stanovené ve vyhlášení obchodní veřejné soutěže v obchodním věstníku či na centrální adrese, ale také všechna ustanovení zákona upravující formu a obsah nabídky, a v daném případě nebylo pochyb o tom, dle jakého zákona zadavatel vyhláší obchodní veřejnou soutěž, když v úvodu vyhlášení bylo uvedeno, že soutěž se vyhláší „podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů“. Navíc je nutné dodat, že sám zadavatel by nemohl uzavřít smlouvu s uchazečem po uplynutí doby platnosti jeho nabídky, kterou si sám žalobce takto omezil, když zadavatel nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou uchazečem, když takovéto oprávnění změnit soutěžní lhůtu stanovenou uchazečem zákon ani nepřipouští jak ze strany zadavatele, tak ze strany uchazeče. Jak žalovaný, tak předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v tomto případě rozhodli zcela v souladu se zákonem.

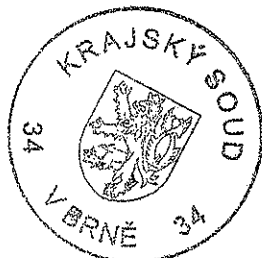
Vzhledem k tomu, že soud shledal, že námitka žalobce je nedůvodná, rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3, písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 29.2.2008

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

